

Lankhorst e. a.

blz. 187 tot en met 189 van de *Handelingen* van de Eerste Kamer van dit jaar. U kunt zich misschien herinneren, mijnheer de Voorzitter, dat het antwoord van de Minister op een buitengewoon laat uur moest plaatsvinden. Tot mijn teleurstelling heeft de Minister toen helemaal niet gereageerd op hetgeen ik had opgemerkt. Het was toen al bij enen en ik vond het weinig zinvol de Minister toen nog daarop attent te maken. Achteraf bleek - de Minister heeft dat eigener beweging de volgende dag tegen mij gezegd - dat de Minister een vergissing had gemaakt bij het omslaan van zijn papieren en daardoor zijn antwoord op mijn vragen over het hoofd had gezien. Aangezien de destijds door mij gemaakte opmerkingen toch wel verbanden hebben met het onderwerp dat thans aan de orde is, verzoek ik de Minister, voor zover hem dat juist lijkt, het antwoord alsnog bij dit hoofdstuk te geven.

De heer Van Amelsvoort (K.V.P.): Mijnheer de Voorzitter! Wij verkeren in ons land in de gelukkige situatie dat wij een combinatie hebben van volledige werkgelegenheid en een bevredigende betalingsbalans. Wat de werkgelegenheid betreft is het zelfs een understatement om het woord „volledig” te gebruiken, omdat er eerder sprake is van een tekort aan arbeidskrachten. Er zijn spanningen op de arbeidsmarkt, er zijn ook spanningen op de kapitaalmarkt. Desalniettemin vertoont de betalingsbalans geen tekort. Telt men er de voorraadvorming bij, hetgeen de laatste jaren gebruikelijk is, dan kan men van een overschot en van een bevredigende situatie spreken, alhoewel de situatie in het jaar 1970 naarmate het jaar voortschrijdt zich minder gunstig voordoet dan aanvankelijk het geval leek te zullen worden. Volgens het onlangs verschenen centraal-economisch plan zou de voorraadvorming aan het einde van dit jaar op een normaal niveau zijn. Toch wordt het saldo op de lopende rekening van de betalingsbalans voor dit jaar in hetzelfde plan op O geraamd. Mijns inziens pakt de situatie minder gunstig uit dan de Minister bij de behandeling van dit begrotingshoofdstuk aan de overzijde van het Binnenhof scheen te verwachten.

Niettemin is de situatie nog bevredigend. Wij hebben echter in het jaar 1969 wat het andere belangrijke doel van de economische politiek betreft, namelijk de prijsstabiliteit, een gevaarlijke combinatie zien optreden. Dat is de combinatie van de invoering van de b.t.w. en de invoering van indexclausules in de collectieve arbeidsovereenkomsten. De invoering van de b.t.w. heeft een prijseffect gehad. Dat effect zou zich in beginsel maar één keer voordoen. Nu evenwel tegelijk de indexclausules zijn opgenomen in de c.a.o.'s bestaat het gevaar, dat dit effect zich gaat continueren en dat wij een prijs-loonspiraal zullen zien optreden. De conclusie die hieruit getrokken wordt zou moeten zijn, dat het financiële en monetaire beleid de tegenkrachten zou moeten leveren om de prijsstijgingen zoveel mogelijk in toom te houden. De prijs- en loonmaatregelen zullen, nu de spiraal eenmaal is opgetreden, daaraan weinig kunnen doen. De financiële en monetaire instrumenten werken echter niet rechtstreeks op de prijzen, maar via de omweg van de bestedingen.

Men hoort soms de opmerking dat tegen de inflatie toch geen kruid gewassen is. Ik heb mij afgevraagd of er niet toch nog een kruid te vinden zou zijn waarvan wij de werking nog niet hebben beproefd. Ik kwam op die gedachte bij het lezen van een memorandum van de Europese Commissie, waarin deze commissie een beeld schildert van hetgeen nog gedaan zou moeten worden om in de nabije toekomst tot een zekere integratie op monetair en financieel gebied te kunnen komen. Zij gaf hierbij ook een schets van een planning op middellange termijn, een onderwerp, dat de Europese Commissie overigens niet voor de eerste keer aansneet.

De planning zoals de Europese Commissie die voorstaat houdt onder meer een procedure in, waarbij naast de overheid ook het bedrijfsleven wordt betrokken, de organisaties van werkgevers en werknemers. Die planning is niet louter een prognose; het is een indicatieve planning.

Van Amelsvoort

De gedachte kwam bij mij op, of deze middellange termijnplanning niet mede-dienstbaar gemaakt zou kunnen worden aan de bestrijding van de inflatie. Zij zou dan niet alleen de omvang en de richting van de productie moeten betreffen, maar ook de lonen, de andere inkomens, de prijzen en zelfs de belastingen. Dit is nogal wat en het veronderstelt principieel een ruimere invloed van het bedrijfsleven op de fiscale maatregelen van de overheid dan in ons land in de tegenwoordige constellatie een orgaan als de Sociaal-Economische Raad heeft. Ik meen echter, dat het idee, ook belastingmaatregelen aan het oordeel van het bedrijfsleven te onderwerpen, in beginsel door de Minister niet verworpen wordt. Hij heeft gesteld dat het oordeel van de Sociaal-Economische Raad in onze bestaande constellatie gevraagd dient te worden voor fiscale maatregelen met een primair sociaal-economische doelstelling. De geschetste planning heeft in haar totaliteit een sociaal-economische doelstelling, waarin de fiscale maatregelen dan zouden moeten worden ingepast. Kan de Minister zich in algemene lijnen vinden in de ideeën die de Europese Commissie daarover heeft? Kan hij voorts iets zien in pogingen om deze planning mede dienstbaar te maken aan de bestrijding van de inflatie door overleg met de betrokkenen?

In de memorie van toelichting op dit begrotingshoofdstuk heeft de Minister een geharncast betoog gehouden tegen elk soort van regeling van overheidswege met betrekking tot de kapitaalmarkt, vergaande en minder vergaande regelingen. Ik ben het ermee eens, dat de overheid - in de eerste plaats de rijksoverheid en ook een instituut als bij voorbeeld de Bank voor Nederlandsche Gemeenten - weinig angst behoeft te hebben van de kapitaalmarkt te worden gedrongen. De overheid is de beste debiteur die de belegger zich kan wensen. Als er gedrang is op de kapitaalmarkt, zal niet de overheid eruit vallen; dan zullen het andere geldvragers zijn. Nu hebben wij in het Nederlandse financieel een goede traditie van overleg. Wij hebben dit met name in het bankwezen bij de Nederlandsche Bank en ik heb mij afgevraagd of de schatkist niet in dezelfde traditie van overleg, en hierbij andere geldgevers betreffend, iets zou kunnen bereiken waardoor haar positie op de kapitaalmarkt beter ingepast kan worden, ook ten behoeve van de kapitaalmarkt zelf en dus indirect zowel ten behoeve van de andere geldvragers als ten behoeve van zichzelf. Uit de memorie van toelichting kreeg ik de indruk, dat de Minister zelfs van dit middel nadelige repercussies voor de schatkist vreest. In de Tweede Kamer scheen hij zich echter iets minder afwerend op te stellen tegenover de suggestie om een betere coördinatie op de kapitaalmarkt te bewerkstelligen. Dat zal dan toch wel overleg vergen in de geest als door mij bedoeld. Als ik de heer Zoon goed heb beluisterd, heeft hij een vraag in dezelfde richting gesteld. De Minister heeft in de Tweede Kamer gezegd, dat hij het nog niet kon overzien, maar dat hij het een interessante suggestie vond. Ik zou graag vernemen, wat het resultaat van zijn overwegingen is geweest.

De Minister heeft wel gezegd bereid te zijn een wetsontwerp op te stellen voor de registratie van onderhandse leningen om de kapitaalmarkt beter doorzichtig te maken met daaraan verbonden een regelmatige publicatie van overzichten, bij voorbeeld per maand, van de ontwikkelingen op dit gebied. Dit zal het inzicht in de ontwikkeling op de kapitaalmarkt, dat tamelijk gebrekkig is, zeker verbeteren, ook structureel. Dat wetsontwerp is ons daarom zeer welkom. Het moet een wetsontwerp van vrij eenvoudige aard zijn en het is in januari al aangekondigd, maar toch nog steeds niet verschenen.

De doorzichtigheid van de onderhandse markt is mede zo gering, omdat steeds meer niet-financiële instellingen zich ook als geldgever op die markt bewegen en omdat buitenlandse instellingen er optreden, als het ware om beurten als geldgevers en als geldnemers, waardoor zij hun invloed daarop doen gevoelen. Ik wil de Minister vragen, of hij zich al nader kan uitspreken over de inhoud van dat komende wetsontwerp op de registratie van onderhandse leningen en met name over de

Van Amelsvoort

vraag, of hij het voornemen heeft, ook niet-financiële instellingen en buitenlandse instellingen bij de registratieplicht te betrekken.

Op de kapitaalmarkt wordt een bijzondere positie door de gemeenten ingenomen, zolang wij – en dat is nu al enkele jaren – de centrale financiering moeten hanteren. In het kader van de besprekingen over de kapitaalmarkt is die financiering ook aan de orde geweest. Daarbij zijn diverse methodieken genoemd, waarop ik nu niet wil ingaan. De methodieken betekenen in wezen een kanalisering of een verbreding van de bedding, waardoor de geldmiddelen aan de gemeenten moeten toekomen. Zij hebben geen betrekking op de oorzaken van de moeilijkheden van de gemeenten.

Die oorzaken zijn zeer complex en ik heb bij verre na niet de pretentie, dat ik daarvan een analyse kan geven. Ik wil twee elementen aanstippen, die volgens mij een belangrijke factor daarbij vormen. Het eerste is, dat de planning van de gemeentelijke investeringen nu eenmaal gedecentraliseerd plaatsvindt. Het tweede is, dat de gemeenten bij de huidige financiële verhoudingen, zich weinig zorgen maken – het klinkt bijna paradoxaal, indien wij over de gemeentelijke financieringsproblemen spreken – over de financiering. Die financiering komt altijd achteraan. De gemeenten maken hun investeringsplannen en pas aan het einde, wanneer die plannen zo goed als afgerond zijn, gaan zij zich afvragen, waar het geld vandaan moet komen. Het gevolg van deze combinatie van factoren is, dat de moeilijkheden zich dan ook openbaren in de fase van de financiering. Nu wil ik niet spreken over de op zich zelf denkbare mogelijkheid om de planning te centraliseren, maar over de mogelijkheid om de plannen te coördineren. Ik vraag mij af, of de coördinatie, die in de fase van de financiering nu eenmaal aan de orde moet komen, in eerste instantie op provinciaal niveau, niet in de tijd kan worden teruggeschoven en in een eerdere fase aan de orde kan komen door bij voorbeeld regelmatige melding van plannen die een gemeente in bewerking heeft – in de diverse stadia, die deze bewerking doorloopt – bij de provincie, die de plannen dan kan inpassen in een provinciaal plan en eventueel tijdig aan de gemeenten kan mededelen, dat een bepaald plan wat de financiering betreft, pas over een bepaald aantal jaren aan de orde kan komen. Hierdoor kunnen problemen worden voorkomen, kunnen frustraties worden weggenomen en wordt verspilling van werkracht en energie voorkomen. Ik besef, dat deze zaak terdege moet worden overwogen. Naar mijn mening grijpt deze gang van zaken echter niet principieel in in de gebruikelijke gang van zaken met betrekking tot de gemeentelijke investeringen.

Mijnheer de Voorzitter! Er staat ons nog een wetsontwerp op financieel gebied te wachten, namelijk een ontwerp van wet inzake het toezicht op het kredietwezen. De voorbereidingen daarvoor moeten intussen ver gevorderd zijn. In februari, toen dit hoofdstuk in de Tweede Kamer werd behandeld, kon de Minister daarover geen mededelingen doen, omdat nog overleg gaande was. Ik moet aannemen, dat dit overleg nu wel zo goed als afgesloten zal zijn. Ik hoop, dat de Minister de vrijheid heeft op mijn vragen te antwoorden.

De Minister kon toen nog niet zeggen, of de twee overheidsinstellingen, namelijk de Rijkspostspaarbank en de Postcheque- en girodienst, in de komende wet op dezelfde voet betrokken zullen worden als respectievelijk de spaarbanken en de geldscheppende instellingen bij de huidige wet zijn betrokken. Ik neem overigens aan, dat, als zij erbij worden betrokken, dit alleen gebeurt voor het algemeen economisch toezicht en niet voor het bedrijfs-economisch toezicht, omdat dit weinig zin zou hebben voor een overheidsinstelling.

Ter zake van de Girodienst is onlangs door Minister Bakker in de vaste Commissie van Verkeer en Waterstaat in de Tweede Kamer gesproken over een mogelijke rentevergoeding op postgirorekeningen. In de pers heeft een bericht gestaan, dat de President van de Nederlandsche Bank daarover een positief advies zou hebben uitgebracht. Kan de Minister mededelen,

of de president van de Nederlandsche Bank inderdaad daarover een positief advies heeft uitgebracht?

Ik vind het volstrekt aanvaardbaar, dat de Postcheque- en girodienst met andere banken concurreert. Er is in ons land een zeer scherpe concurrentie tussen de banken en vergelijkbare instellingen. Het is goed, dat de girodienst daarin zijn partij meeblaast. Toch doen er zich enkele moeilijkheden voor. Uit de summier, ons ter beschikking staande gegevens moet de conclusie worden getrokken, dat een rentevergoeding bij de girodienst tot een verlies zou leiden, als wij uitgaan van de begroting voor 1970. Het is mogelijk, dat ik niet van de allerlaatste gegevens uitga; er staan er mij echter geen andere ter beschikking. Aan de andere kant zijn er verschillende banken, die er geen geheim van maken, dat de privé-rekeningen voor hen ook onrendabel zijn. Voor wat de privé-rekeningen betreft, moet de banken het hebben van de diensten, die deze cliënten verder nog van de banken afnemen. Bij mij rijst de vraag, of de concurrentie – hoezeer op zich zelf ook gewenst – op deze manier niet ongezond wordt. Deze concurrentie wordt namelijk gevoerd op basis van verliesposities. Bovendien – dit hangt ook samen met de scherpe concurrentie – zijn er strubbelingen in de verbinding tussen het circuit van de Postcheque- en girodienst en dat van de banken, waarin de Bankgirocentrale een rol speelt. Van deze strubbelingen ondervinden de rekeninghouders de last. Mijn vraag is, of het niet op de weg van de Regering ligt om te trachten overleg tot stand te brengen tussen enerzijds de banken en anderzijds de Postcheque- en girodienst om ten minste een technische integratie en mogelijk ook een samenspraak over de voorwaarden voor rekeninghouders te bevorderen.

Mijnheer de Voorzitter! Terugkomend op de Wet toezicht kredietwezen wil ik zeggen, dat de benaming, gezien de huidige wettekst, enigszins merkwaardig aandoet, omdat in de wet lang niet het gehele kredietwezen aan een toezicht wordt onderworpen. Het is maar een betrekkelijk klein gedeelte van het kredietwezen dat erbij betrokken wordt en men kan zich afvragen, door welke overwegingen de wetgever zich indertijd heeft laten leiden bij zijn selectie, welke selectiecriteria hij heeft aangelegd. Ik heb dit niet in de stukken kunnen vinden, maar ik ben zelf tot twee belangrijke selectiecriteria gekomen.

In de eerste plaats is er het monetaire criterium. Als ik het goed zie, heeft de wetgever zich afgevraagd welke kredietinstellingen het gevaarlijkste zijn als inflatiebegunstigers. Daarbij moet men zich natuurlijk baseren op een bepaalde monetaire theorie en dit heeft de wetgever dan ook gedaan naar mijn mening. Het tweede selectie criterium is, zie ik in de vraag, bij welke kredietinstellingen het grootste gevaar kan ontstaan voor de cliënt, die zijn geld aan deze instellingen heeft toevertrouwd. Dit zijn twee totaal verschillende criteria, maar alleen wanneer ik deze beide criteria samen neem, kan ik de selectie begrijpen. Op grond van het monetaire criterium is het bij voorbeeld verklaarbaar, dat toch belangrijke instellingen als de hypotheekbanken niet onder het toezicht vallen. Op grond van het criterium van bescherming van de inlegger, is het verklaarbaar, dat de overheidsinstellingen en grote institutionele beleggers als de levensverzekeringsmaatschappijen buiten het toezicht vallen, terwijl andere institutionele beleggers als spaarbanken wel onder het toezicht vallen.

Met de beperking, die het criterium van bescherming van de inlegger meebringt, kan ik het zonder meer eens zijn, maar de theorie van de geldschepping als selectie criterium voor de Wet toezicht kredietwezen lijkt langzamerhand enigszins aanvechtbaar te zijn geworden. De grote institutionele beleggers als de levensverzekeringsmaatschappijen en de grote pensioenfondsen hebben met hun beleggingsbeleid ook een grote invloed op de conjunctuur. Om het met technische termen te zeggen: activering van liquiditeiten is even inflatoir als creatie van liquiditeiten. Het enige tegenargument is, voor zover ik zie, dat er aan die activering eens een einde moet komen en dat er aan de creatie zonder tegenmaatregelen geen einde behoeft te komen. Juist wanneer het gaat om korte-termijnbewegingen – en hierom gaat het in de con-

Van Amelsvoort e. a.

junctuurpolitiek – lijkt dit argument mij echter niet relevant.

Op grond van deze overwegingen wil ik de Minister vragen, of er in de op stapel staande nieuwe Wet toezicht kredietwezen een klein plaatsje kan komen voor de andere financiële instellingen, waardoor de Nederlandse Bank de mogelijkheid zou krijgen om, indien de omstandigheden daartoe aanleiding zouden geven, ook deze instellingen onder het toezicht te brengen.

Ik zwijg dan nog over de niet-financiële ondernemingen, die tegenwoordig op de geld- en kapitaalmarkt ook als geldgever optreden en die daardoor de monetaire politiek kunnen doorkruisen. Hiertegen zal naar ik verwacht weinig kunnen worden gedaan, behalve wellicht door het stellen van eisen aan niet-financiële instellingen, die zich systematisch op dit terrein zouden gaan begeven. Dit maakt het voor mij nog meer gewenst om in beginsel alle kredietinstellingen onder de werking van de wet te brengen.

Mijnheer de Voorzitter! Ik heb geen fiscale onderwerpen aangeraakt. Er zijn zoveel onderwerpen, die bij dit begrotingshoofdstuk naar voren kunnen worden gebracht, dat het zelfs niet mogelijk is om ze allemaal aan te stippen. Ik wil echter wel één fiscale vraag stellen. Er is al een tijd lang een commissie aan het werk, die de fiscale behandeling van zelfstandigen in vergelijking met loontrekkenden bestudeert. Het heeft er een tijd lang naar uitgezien dat deze commissie-Van Soest een slapend, een sluimerend bestaan leidde. De laatste tijd echter bestaat de indruk, dat de commissie gereactiveerd is, hetgeen ons hoop geeft op een spoedige beëindiging van haar werkzaamheden. Kan de Minister zeggen tegen welk tijdstip dit te verwachten is?

Mijnheer de Voorzitter! Andere kwesties, reeds door andere sprekers behandeld, zal ik – om niet in herhaling te vallen – onbesproken laten.

De beraadslaging wordt geschorst.

De Voorzitter: Ik zal aanstonds de vergadering schorsen tot 7 uur vanavond. Door de wijze zelfbeperking, die de Kamer deze dag in acht heeft genomen bij de bespreking van de aan de orde zijnde onderwerpen – vele leden hebben korter gesproken dan zij zich hadden voorgenomen; de fracties van A.R.P. en C.H.U. hebben geheel afgezien van een deelname aan het debat en bovendien hebben wij te maken met een ziektegeval – kunnen wij, naar het zich laat aanzien, onze agenda voor de twee dagen vandaag nog geheel afwerken.

Na de avondpauze zal ik eerst aan de orde stellen het antwoord van de Regering inzake het wetsontwerp 10 003, waarna de re- en duplieken aangaande dit wetsontwerp worden gehouden. Vervolgens komen het antwoord van de Regering en de re- en duplieken met betrekking tot hoofdstuk IX B der rijksbegroting voor het dienstjaar 1970 en alles wat daarbij aan de orde is. Daarna stel ik aan de orde de wetsontwerpen, welke door de Minister van Binnenlandse Zaken zullen worden verdedigd.

Morgen zal de Kamer dus niet vergaderen. Eventuele stemmingen zullen worden uitgesteld tot 12 mei, bij de aanvang van de vergadering.

*De vergadering wordt te 17.30 uur geschorst
en te 19.00 uur hervat.*

De Voorzitter: Ik geef nu eerst het woord aan de heer Van Marion die, als gevolg van een misverstand, tijdens de middagvergadering bij de behandeling van de begroting van het Departement van Financiën niet het woord heeft gekregen, hoewel hij daartoe wel de wens te kennen had gegeven. De beraadslaging over de begroting van het Departement van Financiën c.a. wordt daartoe dus hervat.

Voorzitter e. a.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van de wetsontwerpen:

Vaststelling van hoofdstuk IX B (Departement van Financiën) van de rijksbegroting voor het dienstjaar 1970 (10 300);

Vaststelling van hoofdstuk IX A (Nationale Schuld) der rijksbegroting voor het dienstjaar 1970 (10 300);

Vaststelling van hoofdstuk XVII (Onvoorziene Uitgaven) der rijksbegroting voor het dienstjaar 1970 (10 300);

Vaststelling van de begroting van het Staatsmuntbedrijf voor het dienstjaar 1970 (10 300 H).

De beraadslaging over de vier wetsontwerpen wordt hervat.

De heer Van Marion (B.P.): Mijnheer de Voorzitter! Zoals onzerzijds gebruikelijk is zullen wij slechts enkele algemene opmerkingen bij dit begrotingshoofdstuk maken. Onze fractie kan niet geheel gerust zijn over de mate, waarin in de nabije toekomst beslag op het vrij besteedbare inkomen wordt gelegd door met name de b.t.w. Onze Tweede-Kamerfractie heeft destijds reeds een interpellatie gehouden over de haars inziens bestaande noodsituatie in het horecabedrijf. Het feit, dat daar zowel over de eigenlijke consumptieprijzen als over het daarbij komende bedieningsgeld 12 pct. b.t.w. dient te worden gevorderd, heeft deze sector wel in een uiterst precare situatie geplaatst. Het blijkt wel, dat de nominale omzetten – in doorsnee genomen – nauwelijks toenemen, hetgeen in dit geval impliceert dat de winstmarges sterk zijn gekrompen. Dit wordt niet meer goed gemaakt door een hoger omzetcijfer!

De ambtgenoot van de Minister van Financiën, die van Economische Zaken, heeft op of omstreeks 12 april jl. in de Tweede Kamer verklaard, rekening te moeten houden met een gemiddelde prijsstijging van 2,4 pct. over de eerste drie maanden van 1970. Desalniettemin speelt deze regering met de gedachte, het tarief van de belasting op toegevoegde waarde in 1971 wederom te verhogen! Wij moeten hier als fractie toch wel een uiterst nadrukkelijke waarschuwing laten horen, al hebben wij wel begrip voor de motieven, die deze regering daartoe gebracht hebben. Zij heeft namelijk te kampen met een structureel belastingtekort in de sfeer van de indirecte fiscale ontvangsten, ten bedrage van ongeveer 600 mln! Zij heeft door een optrekken van de accijnzen op bier, alcohol en benzine – „bijstelling” noemt men een dergelijke handelwijze elegant, – een poging ondernomen, om dit structurele begrotingstekort enigermate te compenseren. Hiertegenover staat dan een „inflatiecorrectie” op de inkomstenbelasting, een operatie, die de schatkist in eerste aanleg op zo'n 900 mln. zal komen te staan. In feite echter zal dit bedrag lager gaan uitkomen, vooral wanneer in de zomer van dit jaar – daar zijn reeds concrete aanwijzingen voor – de Minister van Sociale Zaken het wettelijk minimum-loon zo'n 10 à 15 gulden per week hoger gaat vaststellen. Dit brengt immers met zich mede, dat de loonbelasting verderom enige honderden miljoenen gulden hoger zal gaan uitkomen. Bovendien is het gezien de huidige politieke verhoudingen, nog zéér de vraag, of de tweede tranche van de „inflatiecorrectie” die deze bewindsman zich in 1971 voornemt vrij te geven, wel ongeschonden door het parlement zal komen! Recente berekeningen hebben aangetoond, dat thans ongeveer 25,7 pct. van ons nationaal inkomen aan belastingen in de schatkist vloeit. Zonder nu in te gaan op een in maart uit Zwitserland afkomstige publikatie van een economisch researchbureau, dat voor Nederland in de tachtiger jaren een belastingdruk van liefst 42,5 pct. heeft berekend – men heeft tenslotte in Europa, zowel in als buiten de E.E.G., reeds zoveel prognoses op allerlei gebied gemaakt, die wel eens ver buiten de realisatie van het werkelijk economisch gebeuren vielen – kan onze fractie echter wel aanvoelen, dat „een begin van de waarheid er wel in zit” als met de verhoging van de indirecte belastingen op de huidige voet wordt voortgegaan!